

PARTNEŘI DIVADLA

STRÝČEK VÁŇA

19. a 20. ledna 2016
na Činoherní scéně

Profesor Serebrjakov a jeho krásná žena Jelena přijíždí na venkovský statek a vše je náhle jinak. Jeho oddaný příbuzný, který celý život dře na statku, aby se ctihodný profesor mohl zabývat pouze vědeckou činností, zjistí, že celoživotní úsilí a námaha přichází vniveč. Profesor bohužel není ctihodný, natožpak vědecká kapacita... Herecký koncert pro Viktora Skálu coby zhrzeného strýčka Váňu, kterému skvěle sekundují Zdeněk Junák, Petr Štěpán i Ivana Vaňková. Hrajeme jen ve dvou reprízách!

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN LEDEN 2016
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

208. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 16. 12. 2015

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

TITANIC,

Zdeněk Junák

foto jeř Kratochvil

Mark Haddon
Simon Stephens

Podivný případ se psem

Režie

Mikoláš Tyc

v hlavní roli

Vojtěch Blahuta

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

jsou divadla a divadla... Některá okázala, podobající se šlehačkovým dortům, jiná na první pohled chudíčká, ale mnohdy silou své výpovědi překonávající jiná. Jedno z nejlepších představení, které jsem ve svém životě viděl, se odehrálo ve sklepech přestavěném na divadélko. Podobně je to i s láskou. Mnohdy se jí daří více „v podzámčí než na zámku...“

Před pár dny jsem si znovu, už pokolikáté (!), prohlížel historickou budovu Národního divadla. Má nedávno nově zrekonstruovanou fasádu, a snad proto více než jindy vyniká zlatá koruna na její střeše. Zlatá...! Proč?

Nejprve člověka napadne: „okázalost“... Pak jsem si připomenul hlavní „obsah“ oné budovy a naplnila mě pýcha nad myšlením našich předků, kteří zlatou korunu uložili na stánek múz – na místo, od kterého s oprávněnou nadějí očekávali, že se na něm budou odehrávat slavnosti lidského ducha obsažené v divadelních představeních, v těch, která píšou a realizují aktuální současníci pro své současníky. Vždyť právě živé, současné divadlo je jedním z nejvyšších pokladů lidské společnosti, a proto má jeho sídlo právo nést „zlatou korunu“...

Z tohoto znaku je navýsost zřejmé, jak velkou úctou vykazovali naši předkové právě divadelnímu umění. Když jsme totiž jako diváci účastníky divadelního zázraku, odehrávajícího se i zanikajícího ve společném čase s jinými diváky, odevzdáváme své myšlení, své nejniternější city plně tomu, co se odehrává na jevišti. Odevzdáváme svůj život jinému typu naší existence, kdy se naše duše i mysl na různých bázích propojují s myšlením autora, jenž je zde, v tom kouzelném okamžiku, zastoupen hercem. Oním hercem, kterému tak rádi podléháme.

Znáte onen příběh, který se dlouho traduje? Na lodi plující po Mississippi hraje herecká společnost Shakespearova Othella. Dílo vrcholí v okamžiku, kdy Othello škrtí Desdemonu, a tu jeden z diváků, plně zaujat inscenací, vytasí svůj kolt a Othella, resp. herce, který ho hraje, zastřelí. Loď zastaví u břehu a proběhne poprava onoho vraždícího diváka. Pak jsou on i herec, hrající Othella, společně pohřbeni. Na náhrobním kamení je nad jejich nebohými těly napsáno: „Zde leží nejlepší herec a nejlepší divák, co kdy žili.“

Vstupujeme do nového roku, v němž, jak předpokládám, si budeme i nadále užívat svátků divadla. Toho divadla, které má své tisícileté kořeny v naší evropské kultuře. Divadla hraného na ulici, v bytech i chrámech ducha zdobených zlatou korunou – všude, kde se může setkat herec s divákem. Toho divadla, které se stalo biologickou potřebou každého civilizovaného člověka.

Divadlo však ke své existenci nezbytně potřebuje kromě mnoha různých „ingrediencí“, jako je např. dobrá parta talentovaných lidí, především svobodu. Častěji totiž, než by bylo zdravé, vstupují do lidských dějů totalitní režimy, nebo totalitně uvažující jedinci, a ti všichni si osobují mít pravdu naprosto ve všem a rádi určují jiným, co mají dělat – jaké to divadlo mají hrát.

Z mých zkušeností, (historických i zahraničních), musím upozornit na podmínku pro dobré divadlo zásadní, a tou není hlavně prostor, ve kterém se divadelní umění odehrává, tou je něco mnohem křehčího. A tím je umělecká svoboda divadla a jeho tvůrců, která musí být zaručována dlouhodobě a nezávisle na stávajících pseudopolitických vykladačích pravdách, ať se zaštitují jakoukoli ideologií.

Přejme tedy společně všem divadlům třeba v Ústí nad Labem, na Krymu, v Kladně, v Sýrii či v Minsku – na celém světě – v tom dalším novém roce, aby mohla tvořit ve svobodném prostředí k radosti i užitku svých diváků!

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

LEDEN
2016

CENA 25,- Kč

Christina Rossetti (1830 – 1894), anglická básnířka italského původu, sestra básníka a malíře Danteho Gabriela Rossettiho, hluboce oddaná anglikánské církvi, jejíž básně v sobě spojují náboženskou víru, melancholii a proctěnost. Na ukázkou jsem pro vás z její poezie přeložil báseň *Sleeping at last...*

Miroslav Macek

Konečně spí

Konečně spí, zbavená obav a vrásek,
konečně spí, starosti usnuly s ní,
chladná a bílá, bez přátel dlí a lásek,
konečně spí.

Srdce už ví, zemdlené srdce už ví,
úzkost a žal, v srdci že způsobí zásek,
konečně spí, bezesným spánkem už spí.

Tak tvrdě spí. Tu zvonivý ptáků hlásek
neprobudí, o bouři přetěžko zví.
Kde kvete mák, rudý mák a zlatý klásek,
konečně spí.

„*Ďábel i Bibli cituje,
když mu to přijde vhod.*“

William Shakespeare (1564 – 1616),
významný anglický dramatik a herec,
klíčová postava
moderního evropského dramatu

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

HOŠEK MOTOR

AUTOCONT

SKUPINA ČEZ

Andreas Sauter Bernhard Studlar

ČERVENÉ KOMETY

režie Stanislav Slovák

foto: Tino Kratochvíl

19. PROSINCE 2015

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

VALAŠSKÝ KRÁL LEAR

V rozmezí dvou sezón potkává herec Bolek Polívka v Městském divadle Brno další velkou Shakespearovu figuru. Vedle Hamleta možná tu největší. Na jaře loňského roku začal na zdejší Hudební scéně jako židovský lichvář Šajlok žádat libru masa z dlužníkovy těla, nyní jako pošetilý Lear přichází o všechno. Stalo se tak opět v režii Stanislava Moši a znovu na muzikálovém jevišti MdB. Totální ztráty obou velkých divadelních hrdinů znamenají pro Polívku zisky herecké. Na jeho shakespearevském kontě se začaly umělecké profity vršit už při Letních shakespearevských slavnostech, na nichž odehrál Falstaffa (2009) a poprvé i Shylocka (2005). Ale jeho cesta k šlenému králi a jeho stvořiteli začala mnohem dříve. *Cítíš se už jako shakespearevský herec?*

Odehrál jsem dvakrát Shylocka a pokaždé jinak. Jeden byl v překladu Martina Hilského a druhý od Jiřího Joska. První před deseti lety patřil režiséru Romanu Polákovi, vloni pro změnu *Benátského kupce* režíroval Stanislav Moša. A k tomu Falstaff a nyní možná největší Shakespeare v podobě Leara. Necítím se jako shakespearevský herec, ale rád všem říkám: *Mluvíte se shakespearevským hercem. Vyslovujte přesně!*

*S Learem ses už před deseti lety zprostředkovaně setkal v inscenaci *Garderobiér*. Jako oblékač Norman jsi pečoval o Sira – Milana Lasicu, kterého na*

*227. představení *Krále Leara* nervové vypětí a válečné útrapy přemáhají. Napadlo tě při tom někdy, že budeš Leara sám hrát?*

No, já už se s Learem setkal poprvé před třemi dekádami při premiéře méj hry *Terapie*, kde byly úryvky z Leara. Peca hrál herce, který ztratil paměť, a naskakují mu texty z této hry. Já už jako kluk, ochotník, Vizovjan jsem si četl Shakespeara i Molièra, ale také Becketta a Kanta. Tehdy jsem to samozřejmě četl z pubertálního intelektuálního snobismu. Ale ty hry jsou na čtení nevděčné. To už musí mít člověk připravenou nějakou municí, musí už něco vědět a být trochu zralejší. Na to sedmnáctiletý Valach nestačí. Vlastně dodnes velmi nerad čtu divadelní hry, i když už je umím přelouskat trochu líp, protože si dokážu představit toho budoucího fantoma, který se nad nimi vznáší. Jako kluk jsem ještě toho ducha představení neviděl. Ale Shakespeara jsem si objevil už tehdy. Četl jsem samozřejmě i *Sonety* a ohromoval jimi děvčata. Při mé vrozené poctivosti nevydával jsem tyto sonety za své.

ČERT TĚ VEM

Bolek POLÍVKA

*Se Svetlanou Janotovou v inscenaci *Benátský kupce*, režie: Stanislav Moša*

Jsi prototypem a také interpretem autorského divadla. Napadlo tě ještě před tou první srážkou se Shakespearovým textem, že by ti tento autor mohl vyhovovat i herecky?

Asi jako všechny z mé generace, která poslouchala z rozhlasu nádherného Lukavského *Hamleta*. Četl jsem Lukavského deníky o přípravě role: to zmitání, zklamání z chování blízkých, snaha o odpuštění, zkrátka silné emoce – pláč, zoufalství, vzývání živlů... To je nádhera. Pak jsem viděl kolegu Pavla Zedníčka hrát Richarda III. Byla to zřejmě jenom otázka času. Každý, kdo je divadelník a myslí to s divadlem vážně, musí na jméno Shakespeare narazit. A můj vztah s ním je podobný jako ho měl slavný herec Edmund Kean, kterého jsem také v Městském divadle Brno hrál. Říkám mu jako on, tedy: Wildo! *Král Lear měl tři dcery jako ty. Tě nejmladší rozumuš také nejméně?*

Samozřejmě, že to člověka při zkoušení napadá. Říkal jsem Stanislavu Mošovi, jestli by se moje divadelní dcery nemohly jmenovat Kamila, Anička a ta nejmladší, s níž chce Lear strávit svoje stáří, Mariana. I když ty dvě prvně jmenované nejsou zdaleka takové jako u Shakespeara.

Jedním z témat Benátského kupce i Leara je právě vztah rodičů a dětí. Přesněji řečeno – otců a dcer...

Já se cítím jako tatínek a ten můj je mi také vzorem. Tichá rada a tichý úsměv. Matky jsou určeny k tomu, aby byly přísnější a mohly třeba i trestat. Do svých dětí totiž investují daleko více než jejich mužští zploditelé. Přivedly je na svět a ještě před tím se o ně devět měsíců staraly jen a jen ony. Toto pouto ani nejde rozetnout. Otec dokáže mnohem rychleji zavrhnout své děti než matka, která se syna nezřekne, i když třeba někoho zabije.

Cituji tě: Viděl jsem v tom Třísku a říkal jsem si: „To je velký. Shakespeare, kurva, musí být exaltovaný. Sem patos patří!“ Je to také tvůj přístup k roli Leara?

Mě na Learovi fascinuje střídání nálad a návalů. Jednou úzkostně úpí a hned se zase rozčiluje a zabíjí by, aby si naráz skromně uvědomil svoji situaci. A brání se tomu, aby nezešlél. To je příšerná situace. My Češové se rádi bráníme humorem, ale u Leara to najednou všechno povolí, hráze se prorhnou... A my ani nevíme, jestli to jeho šílenství není také jakýsi obranný druh humoru.

V Brně byli za poslední léta k vidění tři pozoruhodní herci v této roli: vzpomínaný Jan Tříska a před ním František Derfler v Národním divadle

a Jiří Pecha na Provozku. Viděl jsi je, a v čem chceš být jiný?

Je to moje ostuda, ale možná také výhoda, že já je neviděl. Jenom Třísku na brněnském Špilberku. Zvedl se tenkrát děsný vítr a přišla bouře. Tehdy jsem řekl poprvé věty: *Lear, to je kláda. A Tříska hraje kládu. Všichni jsme třísky proti této kládě!* Je to skutečně nejvrstevnatější Shakespearova tragédie. Jsem pokorný. *V období po restauraci Stuartovců roku 1660 se Král Lear často hrál se šťastným koncem, protože se publiku nelíbil temný a depresivní tón hry. Dokonce ve starších variantách příběhu krále Leira a jeho dcery Kordely docházelo k happyendu v podobě sladkého rodinného smíření. Dokážeš si to představit? A nechceš to hrát raději takto dobrotvě?*

Ale ono to tam vlastně v kousíčku je. Lear jí říká, že budou jako ptáčci v kleci. Budou si zpívat. Ty požádáš mne o pozeňání a já tebe o odpuštění... Ale co by byl Shakespeare bez vražd. Shakespeara a krev – to patří k sobě.

George Bernard Shaw napsal, že nikdo nikdy nenapíše lepší tragédii, než je Lear. Soublastíš? V čem vidíš její velikost?

To, co řekl Shaw, asi víme všichni. Já si ale znova a znova představuji to dobové alžbětinské divadlo s holým prostorem. Hrál se za denního světla. Dnes si nasvítíme, co potřebujeme, uděláme s reflektory nejrůznější kejkle, pomáháme si hudbou. Slovo mělo dříve větší smysl než dnes. Dříve se to muselo hrát tak, aby to bylo strhující.

Král Lear byl však i přes vymoženosti jevištních technologií často pokládán za hru tak velikých rozměrů, že se vzpírá jevištnímu ztvárnění...

Všechny ty vraždy, krveprolití a vydloubávání očí sloužily pro to, aby lidé udrželi pozornost. Potom samozřejmě nastupovaly myšlenky a vše dohromady to muselo na lidi působit jako dnešní filmové blockbustery. A to od obyčejných lidí v davu, kteří přišli na příběh, až po intelektuály, kteří vše mohli vnímat jako báseň. Tyto naznačené prostředky k Shakespearovi prostě patří a my musíme podobně přirozeně, ne uměle, tvořit velikost třeba i toho šklebu či vydloubnutých očí. Vše je velké a šeptá se tady hlasitě. I probodnuté srdce je tady slyšet. Dnes je podobných tragédií a nepředstavitelných hrůz kolem nás samozřejmě hodně. Víme tedy, že mnohdy stačí jenom naznačit.

Platí u Krále Leara ohrané sousloví tragédie pošetilosti?

Se Zdeňkem Burešem v inscenaci Kean IV, režie: Zdeňěk Černín

Když se mi děje něco, co se mi nelíbí, tak si říkám, že je to jenom na chvíli.

No, nevím, jestli to spíše není tragédie uražené uraženosti a otcovské ješitnosti. On se prostě urazí, když uslyší ty tvrdohlavé, jakoby pubescentní pravdy od nejmladší dcery. Je to vše navíc potvrzeno tím, že Lear je pohan. Neříká nikdy *Bože můj!* – Občas utrousí něco jako *Nebesa!* nebo *Bohové!*

To lze vidět i jinak. Další konflikt hry tvoří srážka a protiklad starého, patriarchálního světa a světa nového, bezohledně individualistického... Máš podobnou zkušenost?

Byl jsem dvakrát svědkem toho, že staré pořádky, které nestály za nic, jako by odcházely, aby se vrátily posléze s ještě větší silou. Poprvé to bylo v roce 1968 a za následné normalizace. Paradoxně po té něžné sametové revoluci jsme měli také pocit, že všechno špatné už odešlo, že už máme pokoj. Že nyní už budeme jenom spokojeně žít, usmívá se a na tramvajích budou jen verše Skácelovy a Seifertovy. V tom oslnění jsme zapomněli, že lidé pořád zůstávají stejní. Moje Marcela mi jednou četla slova: *Děti naše pohrdají svými rodiči, neváží si rodinného krbu a k učitelům chovají se, jako kdyby to byli jejich sluhové...* Citovala mi přitom text napsaný tři století před Kristem. Ať chceme nebo nechceme, vše se zřejmě opakuje, jen my máme pocit, že je to poprvé, což je vlastně asi i dobře.

Je pro tebe Lear také strašlivou vizí hrůzné – řečeno se Shakespearem z kloubů vymknuté – společnosti, která už nefunguje na základě slušných lidských vztahů?

Nechci pro podobnou otázku abstrahovat z learovských vinic a dělat ze Shakespeara už přímo víno. Ať se lidi domýšlejí na základě našeho představení sami. Třeba jako když se dívají na hezký obraz. Každý si najde svoje. Lear je nádherně o nás, o našich životech a duších, ve které pevně věříme, o tragickém smyslu života i o naději.

Hra byla často nasazovaná v krizových válečných dobách, aby zaznělo také její poselství o naději zprostředkované zmoudřením a obrozením společnosti. Proč hrát Leara dnes?

Víme, že nám i v této tragédii pomůže jakýsi úsměv, ne temný, ale ten, který skutečně dává naději. To je také důležité. Život a svět není takový jen proto, že se tady zabíjíme a jsme k sobě nespravedliví či necitliví a neumíme se vcítit jeden do druhého a nevšímáme si cizího neštěstí. Je to skutečně velká hra, protože v sobě chová i tu naději. Třeba i proto ji hrajeme dnes.

Shakespearova tragédie svědčí také o křehké hranici mezi šílenstvím a moudrostí, chaosem a řádem. Stál jsi někdy na podobné ambivalentní hranici?

S Aničkou Polívkovou
v klauserii Šašek a Královna,
režie: Boleslav Polívka

jsem byl mladší a opilý jsem se více, než bylo zdrávo, neřikal jsem kamarádům *Vy blbci!* Tituloval jsem je výhradně pozemšťany, tak jsem byl vysoko. Posílal jsem k šípku celou planetu. Už tehdy jsem se učil chápat, co znamená být povýšený král. Spílal jsem kamarádům: *Pozemšťáni blbí!*

Chtěl bys panovat a stát se třeba skutečným králem či prezidentem či předsedou vlády nebo nějaké politické partaje?

Kdybych chtěl, tak už jím dávno jsem...

Lear bloudí po zemi se svým šaškem – převrácený obraz šaška a krále je tvoje odvěké téma, nejen ve slavné inscenaci Šašek a královna.

Jak se Lear brání šílenství, stává se postupně šaškem. Pohrává si a těká, je najednou jedním z bláznů a ještě to pojmenovává: *Pláče me při zrození, protože jsme se narodili na velkou scénu bláznů.* I tohle Lear chápe. Jde asi o to se tomu bláznovství nebránit. Když už jsme jednou čurali do plenek, můžeme a budeme znova.

Vyhnaný král putuje z honosného paláce do pusté přírody, prodělá obrat od pýchy k pokoře, od panovačné a autoritářské sebestřednosti k soucitu a odpuštění, namísto královské koruny ze zlata má věneček z plevele, od samolibého rozumu dospěje k šílenství. Navíc se říká, že na závěr života nejdeme ke konci, ale k začátku a středu všech věcí. Jak se ti pracuje s těmito všemi shakespearovskými opozity, antonymy a paradoxy?

Ale všechny tyto zdánlivé protichůdné překážky jsou Learova nejdůležitější cesta. On to vše na ní potká a potká tím i sám sebe. A bojí se, aby nezešílel, což se mu stane a on si to uvědomí. Zažívá cestu sebepoznání i poznání světa právě díky všemu, co jsi poznamenal. Uč se zpupná pýcho! *Co sis našel pro sebe v věchto shakespearovských vertikálách protikladných významů?*

Třeba, že už jsme zapomněli poděkovat, k čemuž vede víra. Většina lidí totiž neví komu a další část

lidí neví proč. Lear je skutečně o cestě a poznání sebe sama a následně i celého světa.

Lear představuje ohromné množství textu. Nedělalo ti to problémy?

Musíte si v tom umět objevit vnitřní logiku. Já na scénář jdu od těch nejzajímavějších metafor. Třeba: *Chlístej, dešti!* To si člověk okamžitě zapamatuje. Ale asi to tak nevidí okolí. Naše sedmiletá Marjánka se mi dívala přes rameno, když jsem se učil text, a povídá: *Tati, tohle všechno se jako musíš naučit?* A hned rezolutně dodala: *Tati, to ale nedáš!* *Podle anonci Městského divadla Brno jde také o drama individuálního lidského údělu a veliký obraz poutníka a jeho strasti plné cesty. Jak bys charakterizoval svou životní pouť?*

Úplně jednoduše. Maminka Boleslava mi řekla, že jsem nedělnítko a že ta mívají štěstí. Já z toho vycházím. Když se mi děje něco, co se mi nelíbí, tak si říkám, že je to jenom na chvíli a že se to díky tomu nedělnítku rychle spraví a že do té životní pouti nemusím ani zasahovat.

Stáří je velkým tématem Leara. Shakespeare se mu věnuje i v sonetech, které máš rád a které zrcadlí až hmatatelné napětí mezi stárnoucím autorem a jeho mladým idolem. Jak vnímáš téma věkovitosti?

Tady je důležité, že je starý a že si vzpomíná – jako každý z nás – jak kdysi třimal meč. Jeden můj známý říkával o ženách: *Jak vidíš, že má žena vrásky na krku, okamžitě přepřabat.* Já dnes dodávám, že když vidím při čištění zubů denně svoje vrásky, přestal jsem se těm cizím divit. Málo si všímáme sami sebe.

Cítíš se stár?

Cítím se starší než před třemi dny. Dokonce se cítím starší než před chvílí, kdy jsme se sešli k tomuto rozhovoru.

Jde také o příběh o bolestném zmoudření panovačného, sobeckého a prchlivého starce. Máš něco z takového Leara i ty?

Výmluvně se tam o moudrosti říká: *Vy jste napřed zestárnul a potom zmoudřel. Nejdříve jste měl zmoudřít a potom zestárnout.* Sám občas používám vědomé prchlivosti a rád zapomínám na některé věci. Vědomá prchlivost je strašně užitečná, třeba když jedu v autě se ženou, řídím a na zadním sedadle tři popichující se děti, které několikrát bezúspěšně okřiknu. To se potom naoko rozčilím a vědomě prchlivě je pošlu někam a hrozím jim, že půjdou pěšky. To se třeba prchlivost hodí. Potom jde ještě

o vědomé zapomínání, kterému se lidově říká skleróza. Ta je výhodná, když se týká osobních prohrůšků. V mojí poslední autorské hře *DNA* mne vlastní dcera osočuje z ješitnosti slovy: *Tati, ty se pořád chlubiš!* Odpovídám: *Já se nechlubím, já vzpomínám.*

Lear se chystá do královského „důchodu“, tématem je tedy zčásti i ono havlovské odcházení. Jak to vidíš s odchodem z hereckého úřadu ty?

Tak pro někoho je to dáno tělesným omezením. Šajlok i Lear, jak je hraju, jsou náročné fyzické výkony. Samozřejmě, že to může začít haprovat. Peca třeba kvůli limitům těla na mnoho rolí rezignoval. Tak potom se dá ještě hrát ve filmu. Ale kdybych nemohl hrát, zbývá toho ještě hodně. Mohl bych třeba učit nebo bych něco psal.

Stáří není často jen pošetilé, ale v jistém pohledu i legrační, směšné, tragikomické. Dostaneš tedy do svého temného Krále Leara i humor?

Má k tomu spoustu prostoru a záleží na tom, jak to uchopíte. V okamžicích, když má korunu z lučného kvítí, může být pro ostatní velmi smutný, ale i směšný. Už jsem mluvil o tom, jak může být člověk legrační, když se rozčilí, dští oheň nebo chlístá a je v afektu a zapomíná na to, že prská. Afekt se bere velmi vážně a nemá žádnou seberežii. Copak to není směšné?

Je třeba nést, co čas nám naloží, spíš bořké pravdě přát než sladké lži. Nejstarší trpěl nejvíc. Kež nám se zdaří buď trpět mňí, či nedožít se stáří. – Souhlasíš se závěrem a mementem Jaskova překladu, který používáte?

V této situaci jsou to ta nejpřesnější slova. Záleží přece vždy na tom, jaká kvalita toho stáří je. Věkový průměr se zvyšuje, ale jak dochovávat ty lodě s vybrakovanými motory? Jak zachovat tep srdce a nevědět, zdali se v člověku ještě něco děje? Jde opravdu o kvalitu života. Když je člověk ve formě téměř do poslední chvíle jako Lustig, je to nádherné. Jiný člověk na sebe začíná zapomínat, jiný tomu pomůže jako Hrabal nebo Brodský. To ale u tohoto dobrého vína, co pijeme, budeme asi těžce hodnotit. Nikdo si asi přilíš v LDN nepochvaluje a neřká, že měl odmaturovat a zrovna přijít sem.

Text: Luboš Mareček,
foto: jeř Kratochvil

Andrew Lloyd Webber / T. S. Eliot

KOČKY

režie Stanislav Moša

foto: Tino Kratochvíl

22. a 23. ÚNORA 2016

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

RODINNÉ STŘÍBRO

Ivana VAŇKOVÁ

OBNAŽIT SE PŘED DIVÁKEM V ROLI JE ZCELA PŘIROZENÉ

Regan, dcera krále Leara, a Marlene Dietrich, slavná německá herečka, která dobyla Hollywood, střídala milence a snad i milenky a netajila se svým citovým cynismem. To jsou dvě poslední role, které v podstatě souběžně nastudovala Ivana Vaňková. Herečka s milým, tak trochu plachým úsměvem, lehkým náznakem rodné slovenštiny, která je už čtrnáctým rokem v angažmá Městského divadla Brno a která žije divadlem podle vlastních slov na jevišti i doma. Bodejť by ne.

Vždyť její partner Petr Gazdík má za sebou už hezkou řádku inscenací nejen jako herec, ale i jako divadelní režisér.

Není tedy to zaujetí divadlem taky tak trochu povinností?

Vůbec ne. Nám se sice divadlo skutečně prolíná v profesním i osobním životě, ale je to jaksi zcela samozřejmé. Prostě nás to jeho kouzlo docela pohltilo a to natolik, že už se do divadelního dění zapojil taky náš osmiletý syn a dokonce už vytváří jednu z hlavních dětských rolí v novém muzikálu *Pískání po větru*.

Vrabčák a anděl – nová inscenace o vztahu Marlene Dietrich a Edith Piaf – vám přinesla roli německé herecké legendy. Musí mít případný zájemce o zhlédnutí představení hlubší znalosti o těchto dvou dámách, aby si drama se zpěvy náležitě užil? Myslím si, že to vůbec není potřeba. Samozřejmě se předpokládá, že skoro každý má aspoň obecné povědomí, kdo tyto ženy byly, ovšem příběh sám není

Jako královna Eliška v muzikálu Noc na Karlštejně, režie: Igor Ondříček

žádnou dokumentární výpovědí. Je to spíš skutečné drama, velmi emocionální příběh o vztahu těchto žen, o úseku z jejich života a pochopitelně o množství překrásných písní, které zná myslím skoro každý. Co se týče děje, jsem přesvědčena, že je tak strhující, že zasáhne každého diváka.

Herectví je vždy o emocích, jak se však ztvárňují emoce, o kterých se dá předpokládat, že nevznikly jen v hlavě autora, ale že se opravdu mohly stát skutečným lidem, jako je tomu v tomto případě?

Je pravda, že občas se hercům stává, že je takové emoce pohltní. To už je však otázka profesionality, aby herec nepropagoval či nepředváděl sebe na jevišti, ale především tu postavu, kterou vytváří. Ovšem je fakt, že všechny situace, které se například objevují v této hře, jsme skoro každý z nás, byť ne v tak vypjaté podobě, už někdy prožili, a tak by nám měly být vlastně lidsky blízké. Je to hodně o partnerských vztazích, je tam i tragická událost, jsou to prostě věci, které se v normálním životě běžně stávají. Ať už nám, nebo našim blízkým. Takže by jim měl rozumět každý. Fascinující na tom příběhu podle mne je, že se potkaly dvě tak velké osobnosti a prožívaly toto tak intenzivně, v takových velkých zvratech a v takovém tempu.

Ve Vrabčáku a andělovi je rovněž scéna lesbické lásky mezi oběma představitelkami. Jak se herec vyrovnává s takovým poněkud choullostivým tématem, kdy si divadlo nemůže pomoci trikem či střihem jako třeba film?

Naštěstí po nás nikdo nechce (a o tom to ani není), abychom předváděli na jevišti lesbickou lásku jaksi z technického hlediska, kromě dvou, tří polibků. Důležitější je opět rovina emocionální a v takovém případě je jedno, jestli jde o ženu nebo o muže. Láska je láska.

S Hanou Kováříkovou v inscenaci Král Lear, režie: Stanislav Moša

S Igorem Ondříčkem
v dramatu *Skleněný pokoj*,
režie: Stanislav Moša

Když jdete při studiu role takřikajíc s kůží a hlavě svými city a pocity na trh, necháváte si pro sebe ještě nějakou rezervu, kterou z vás žádný režisér nedostane?

Naopak, tomu já se vůbec nebráním. To mám snad na herectví ze všeho nejraději, je to pro mě taková terapie. Já se velmi ráda jakoby vnitřně obnažuji. Nevidím na tom nic špatného. To je podle mne to, proč to děláme, abychom se dotýkali lidí v hledišti, a z toho pak vzniká to krásné mezi jevištěm a hledištěm, tedy když opravdu začnou proudit emoce mezi herci a diváky.

Jak se vám pracovalo souběžně na zkoušení takových odlišných postav, jako je německá herečka a dcera krále Leava v klasickém dramatu?

Zkoušky se neprolínaly. Nebylo to dost dobře z časových důvodů možné, protože by se to nestihlo. Tudíž jsem nemusela role střídat a dělit mezi ně v sobě pozornost. Začala jsem nejprve zkoušet roli Regan, bylo to několik zkoušek, a pak jsem s tím přestala a věnovala se pouze Marlene. Po zvládnutí role ve *Vrabčáku a andělovi* jsem se zase vrátila k Shakespeareovi. V tomto pohledu to bylo poněkud náročnější, ale zvládnout se to dalo. Jak úspěšně, to už posoudí samotní diváci.

Už jste někdy hrála s Bolkem Polívkou, a jaký je to na jevišti partner?

S panem Polívkou mám tu čest spolupracovat poprvé. U mnoha herců se potvrzuje, že čím větší

a charismatičtější a slavnější osobnost, tím milejší a skromnější člověk. A u pana Polívky je to tak, nemluvě o tom, že je s ním legrace a že je skvělý herec. Je to moje premiéra. Ještě jsme spolu nikdy nehráli, ale už po několika zkouškách jsem konstatovala, že se s ním spolupracuje výborně. Je to velmi milý, bystrý a především inspirativní herec. Jednoduše řečeno je to vynikající profesionál a člověk a rozhodně patří k těm, se kterými při spolupráci vzniká taková ta profesionální společná rovina, kdy najednou člověk zjistí, že je s ním naladěný na stejné vlně, která je pro vytvoření každé dobré a přesvědčivé role nutná.

Máte ještě nějakého vysněného hereckého kolegu, se kterým byste se chtěla před diváky objevit?

Nemám. Nikdy jsem nad tím vlastně ani nepřemýšlela. Mně vrchovatě stačí vynikající kolegové z našeho vynikajícího divadla (*smích*). Ale i když už mě potkalo hodně krásných rolí, měla jsem dvě vysněné, které se mi vyplnily. Byla to moje vůbec první role v Městském divadle Brno – Anita ve *West Side Story*, to jsem byla ještě na konzervatoři, a *Antigona* od Jeana Anouilha. Další takové sny nemám. Budu bohatě spokojená, když se mi vždycky podaří zahrát všechny ty, co mě ještě čekají, co nejlépe.

Text: Miroslav Homola,
foto: Jef Kratochvíl

HOST

Kateřina Marie FIALOVÁ

Za pár měsíců bude maturovat. Za sebou už má ale víc úspěchů, než se mnohým vůbec podaří dosáhnout za celý život. Je dvojnásobnou mistryní světa i Evropy ve stepu a na jevišti Městského divadla Brno ztvárnila dvě hlavní role. Kateřina Marie Fialová přitom prý o divadle původně ani neuvažovala.

Jste z Pardubic, předpokládám, že do Brna vás přivedlo studium na konzervatoři...

Přesně tak. V osmé třídě jsem vlastně nevěděla, co budu dělat dál, a na radu mého trenéra jsem se zhruba měsíc před talentovkami rozhodla, že to zkusím na herectví. Naučila jsem se monolog, báseň, taneční průprava byla v pohodě, a pak jsem se jen modlila, aby to vyšlo. A... vyšlo to! Nikdy jsem nechodila do žádného dramátku, u nás v rodině k herectví taky nikdo nesměřoval, to spíš k hudbě – tatka hrál na klavír, nějaký strýcové na housle, ale že

by se někdo věnoval divadlu, to opravdu nevím. Upřímně, dost mě překvapilo, že mě vzali. Ale zároveň mě to nadchlo, jinak bych nestudovala.

Určitě jste v Pardubicích aspoň chodila do divadla, ne?

Vím, že v Pardubicích máme Východočeské divadlo, slyšela jsem o něm, ale opravdu ani tam jsem nechodila. Měla jsem spoustu jiných aktivit a kroužků. Když jsem zjistila, že odtud původně přišel Milan Němec, trochu jsem se styděla, protože jsem ho tam ani nezaregistrovala (*smích*).

Takže v patnácti jste odešla z domu, do víru velkoměsta. Vaši neměli strach?

Oni měli vždycky strach, ale pak si zvykli a byli v pohodě, tolerovali mi různé kraviny, co jsem dělala, a měla jsem jejich plnou podporu. Pendlovala jsem mezi oběma městy, na víkend jsem se vždy vracela domů a v neděli večer zase nastoupila na intr. **A jak došlo k vašemu účinkování v Městském divadle Brno?**

Vzniklo to zcela nečekaně. Doslechla jsem se o konkurzu na *Let snů LILI*, přišla jsem zkusit výběr do company, tancovala jsem, z tanečního kola jsem postoupila do pěveckého a pan Gazdík na mě koukal tak, až jsem se lekla, že je něco špatně. A on se mě zeptal, zda bych zvládla do druhého dne tu hlavní písničku. Řekla jsem si proč ne, naučila se ji, a dělala jsem Lili. Vlaštovku z *Pískání po větru* jsem dostala také po konkurzu. Takže to vlastně bylo takové z ničeho nic, zkusila jsem to – a chytilo se to.

Byla jste nervózní, měla jste trému?

Já jsem nervózní pořád, i teď, a vždycky předtím, když mi na něčem záleží, na zkouškách stejně jako na generálkách jsem totálně vystreslá (*smích*). Ale to je asi normální, člověk si musí zvyknout.

Jak probíhalo zkoušení LILI? Překvapilo vás něco?

Pro mě bylo všechno nové. Tři roky jsem studovala něco, o čem jsem vlastně nic netušila, takže když jsem teď dostala takovou možnost, všechno se strašně urychlilo. Hodí vás do vody. A plav. Tak jsem plavala. Ale současně jsem si to i užívala. Pořád se stresovat by mě taky nebylo. Zkoušela jsem s Igorem Ondříčkem, který mě na konzervatoři učil, s Alenou Antalovou – základy herectví jsem čerpala od nich přímo na jevišti.

A při Pískání už jste si byla jistější?

Trochu asi ano, ale každá z těch dvou rolí je jiná. Jako Lili jsem hrála tak trochu sama sebe, jen míň naštanou a míň uchechtanou. Vlaštovka je už slo-

žitější charakter, takže i ta moje cesta k ní byla delší. Byl to opravdu náročný proces a přišla jsem na to tak týden před premiérou. Snad se to povedlo.

Vy jste údajně velkou čtenkyní Agathy Christie?

Mám hrozně ráda Hercula Poirota, pro mě je to tučňák, který dokáže geniálně dedukovat a detektivovat. Navíc mě baví morbidní věci, Edgara Allana Poea můžu číst denně.

Vaše motto podle profilu na webu zní: Co mě nezabije, to mě posílí. Řídíte se tím?

Moje motto to je pořád, ale trochu se to posunulo. Před dvěma lety jsem přišla o oba rodiče, nic horšího mě už potkat nemůže. Takže všechno intrikování v divadle, ve škole, pomluvy, nějaké složitosti, to jsou fakt banality, kterými se člověk nesmí dát skolit. To k divadlu patří a bude to k němu patřit vždycky, jenom se s tím musím naučit bojovat.

U divadla tedy už chcete zůstat? I když nemáte ráda faleš a přetvářku, a o tom divadlo tak trochu je?

Chci, hrozně mě to baví. I herectví se přece dá a má dělat pravdivé. Můžete samozřejmě hrát falešně, ale to vám nikdo neuvěří.

A co ta maturita?

Úplně nevím, jak to udělám, ale držím si palce. Nějak to snad dopadne.

Text: (jih),

foto: Jef Kratochvíl

HRAJEME

Andreas Sauter, Bernhard Studlar:
ČERVENÉ KOMETY

Sestry Lili a Bibi Krollovy už mají dost celého toho předvánočního a vánočního šlenství i zřívého nakupování a rozhodly se letos Vánoce bojkotovat. Bibi by nejradši odletěla do Dubaje, Lili zase podle konstelace hvězd zjistila, že je nejvhodnější doba počít dítě se svým manželem Leopoldem. Jenže Leopold se na to se svou kocovinou po vánočním večírku dvakrát netváří a do jejich domácnosti navíc vtrhnou Liliini a Bibiini rodiče se strašlivou zprávou – byl unesen mamincin mazlíček, obtloustlý kocour Gustav, a únosci za něj požadují astronomických 10 000 euro! V únosu má ke všemu prsty svérázný postrach okolí, tajemná banda zvaná „Červené komety“, která se rozhodla v čase Vánoc bohatým brát a chudým dávat... Jestli se Krollovým navzdory všemu skutečně podaří strávit „normální“ Vánoce, na to už najdete odpověď v nejlepší německojazyčné komedii současnosti renomovaných rakouských dramatiků (za svou hru *A. je někdo jiný* získali v roce 2000 prestižní Kleistovu cenu).

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Ivana Vaňková, Andrea Zelová, Jakub Uličník, Viktor Skála, Erika Kubálková, Jiří Ressler a Eva Ventrubová.

Anton Pavlovič Čechov:
STRÝČEK VÁŇA

Děj se odehrává na zapadlém venkovském statku, kam přijíždí penzionovaný profesor Serebrjakov se svou mladou a krásnou ženou Jelenou. Na statku hospodaří bratr profesorovy první ženy Vojnickij – strýček Váňa, a Soňa, Serebrjakova dcera z prvního manželství. Návštěva honorace z města obrátí zaběhnutý chod hospodářství naruby. Snídá se v poledne, obědvá večer. Ženy pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi. Muži pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi ještě o poznání více. A úroda zatím hnije. Serebrjakov býval Váňovým idolem; ve víře v profesory schopnosti na něho Váňa dlouhá léta ochotně dřel a zřekl se vlastních ambicí. Teď se však vyjeví, že profesor je jen nadutá vědecká nula a egoistický

parazit. Váňa už nemá proč žít... Inu, soubor vášní, sebeklamů, rozbitých iluzí, nenaplněných nadějí a neopětovaných lásek: nadměru působivý nadčasový obraz způsobu života druhu homo sapiens. Hru plnou humoru a smutku napsal doktor Čechov před sto dvaceti roky, ale to čechovovské trápení, trapnosti a směšnosti nám nejsou vůbec vzdálené.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Viktor Skála, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Ivana Vaňková, Lenka Janíková nebo Svetlana Janotová, Jan Mazák, Miroslava Kolářová, Eva Jelínková, Patrik Bořecký a Jaroslav Záděra.

Simon Mawer, Stanislav Moša:
SKLENĚNÝ POKOJ

Celý svět obdivuje krásně čtivé a moudré romány současného britského spisovatele, který je navíc zcela výjimečně spjat s naším městem. Jeho román *Skleněný pokoj* byl nominován na nejprestižnější britskou literární cenu – The Man Booker Prize. Představuje nám osudy Liesel a Viktora Landauerových, kterým slavný architekt postaví moderní vilu s ohromným skleněným pokojem. Vila vejde do dějin architektury jako „vila Tugendhat“. Autor se však zaobírá mistrovským způsobem i odvčným lidským tématem o hledání štěstí. Zdá se, že k němu dvěma bohatým manželům obdařeným zdravými dětmi nic neschází, ale jak to v životě bývá, není tomu tak. Jejich osobní život se stává hlavním hrdinou v onom „skleněném pokoji“, fenoménu světové architektury, kolem něhož procházejí evropské dějiny od třicátých až do devadesátých let. „...skleněný prostor se stával Skleněným snem, snem, který se hodil k atmosféře nového státu, v němž žili, státu, kde nebylo podstatné, kdo je Čech, kdo je Němec a kdo Žid, kde vládla demokracie a kde věda a umění společně usilovaly o to, aby přinesly štěstí všem...“

MdB uvedlo Mawerův román ve světové premiéře na jevišti Činoherní scény v divadelní adaptaci Stanislava Moši.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Pavla Vitázková, Petr Štěpán, Ivana Vaňková, Michal Isteník, Svetlana Janotová, Rastislav Gajdoš, Radka Coufalová, Igor Ondříček, Jiří Mach a další.

PROGRAM LEDEN

PROGRAM ÚNOR

Činoherní scéna

Hudební scéna

Činoherní scéna

Hudební scéna

2.1. so 19.00	Sugar! (někdo to rád horké)	
3.1. ne 14.00	Sugar! (někdo to rád horké)	
3.1. ne 19.00	Sugar! (někdo to rád horké)	
4.1. po 19.00	Sugar! (někdo to rád horké)	
5.1. út 19.00	Červené komety	C2
6.1. st 19.00	Červené komety	A3
7.1. čt 19.00	Červené komety	A4
8.1. pá 19.00	Červené komety	E5
9.1. so 19.00	Červené komety	A6
10.1. ne 18.00	Podivný případ se psem	
11.1. po 19.00	Podivný případ se psem	
12.1. út 19.00	Červené komety	E2
13.1. st 18.00	Červené komety	SP
14.1. čt 19.00	Červené komety	AB4
15.1. pá 19.00	Jméno	X2016
17.1. ne 19.00	Jméno	A2016
18.1. po 19.00	Mrtvé duše	Z2016
19.1. út 19.00	Strýček Váňa	
20.1. st 19.00	Strýček Váňa	
21.1. čt 19.00	Splašené nůžky	
23.1. so 19.00	Splašené nůžky	
24.1. ne 19.00	Dokonalá svatba	
25.1. po 19.00	Dokonalá svatba	
27.1. st 19.00	Mrtvé duše	M2016
28.1. čt 10.30	Mrtvé duše	žadáno
28.1. čt 19.00	Jméno	T2016
29.1. pá 19.00	Jméno	R2016
30.1. so 14.00	Vrabčák a anděl	
30.1. so 19.00	Vrabčák a anděl	
31.1. ne 14.00	Vrabčák a anděl	
31.1. ne 18.00	Vrabčák a anděl	

10.1. ne 17.00	Tříkrálový koncert	žadáno
15.1. pá 14.00	TITANIC	
15.1. pá 19.00	TITANIC	A5/AB5
16.1. so 19.00	TITANIC	P
17.1. ne 19.00	TITANIC	D/E7
18.1. po 19.00	TITANIC	A1/AB1
19.1. út 19.00	TITANIC	A2/AB2
20.1. st 19.00	TITANIC	A3/AB3
21.1. čt 19.00	TITANIC	C4
22.1. pá 19.00	TITANIC	C5/E5
23.1. so 14.00	TITANIC	
23.1. so 19.00	TITANIC	A6/AB6

TITANIC

12. po 19.00	Skleněný pokoj	
2.2. út 18.00	Skleněný pokoj	PPP
3.2. st 19.00	Vrabčák a anděl	
4.2. čt 18.00	Vrabčák a anděl	
5.2. pá 19.00	Vrabčák a anděl	
6.2. so 19.00	Splašené nůžky	
7.2. ne 18.00	Vrabčák a anděl	
8.2. po 19.00	Vrabčák a anděl	
9.2. út 18.00	Skleněný pokoj	PP1
10.2. st 18.00	Skleněný pokoj	P18
11.2. čt 18.15	Splašené nůžky	žadáno
13.2. so 19.00	Splašené nůžky	
14.2. ne 18.00	Splašené nůžky	
15.2. po 19.00	Jakub a jeho pán	
16.2. út 19.00	Jakub a jeho pán	
18.2. čt 19.00	Červené komety	C4
19.2. pá 19.00	Červené komety	AB5
20.2. so 19.00	Těžká Barbora	
21.2. ne 18.00	Těžká Barbora	
22.2. po 18.00	Brouk v hlavě	
23.2. út 19.00	Jméno	

Jméno

3.2. st 19.00	Král Lear	A3/AB3
4.2. čt 19.00	Král Lear	C4
5.2. pá 19.00	Král Lear	žadáno
7.2. ne 19.00	Král Lear	D/E7
8.2. po 18.00	Král Lear	
14.2. ne 18.00	Flashdance	

Flashdance

15.2. po 19.00	Flashdance	
16.2. út 18.00	Flashdance	
18.2. čt 18.00	Pískání po větru	
19.2. pá 19.00	Pískání po větru	
20.2. so 14.00	Pískání po větru	
20.2. so 19.00	Pískání po větru	
22.2. po 19.00	Kočky	
23.2. út 18.00	Kočky	
25.2. čt 19.00	DUCH	
26.2. pá 19.00	DUCH	
27.2. so 19.00	DUCH	
28.2. ne 18.00	DUCH	

Milan Kundera:
JAKUB A JEHO PÁN

Světověznámý český prozaik napsal v roce 1971 brilantní melancholickou komedii, popisující roztočivné příhody šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhy Jakuba. Text s podtitulem „*poceta Denisi Diderotovi*“ však není pouhou dramatisací Diderotova románu *Jakub Fatalista* – je labužnický rozkošnickou variací jeho hlavních témat, hravým domyšlením Diderotových paradoxů očima ironického skeptika 20. století. Milan Kundera touto hrou vzdává hold jedné z největších rozkoší, jakou zná – rozkoši z vyprávění: radostně se kochá věčně se opakující lidskou pošetilostí i skepticky přemítá nad tím, „co je psáno tam nahoře“ a zdali jsme jako divadelní postavy napsáni dobře či nikoli. Zároveň však Kundera svou vytríbenou komedii skládá – v nejistém světě, kde víme jen to, že jdeme vpřed, protože „vpřed – to je všude“ – v postavách Jakuba a Pána neokázalou pocitu mužskému přátelství.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jan Mazák, Viktor Skála, Andrea Zelová, Lucie Zedníčková, Martin Havelka, Patrik Bořecký, Jakub Zedníček, Mária Lalková, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Ladislav Kolář a Vojtěch Blahuta.

Andrew Lloyd Webber, Jim Steinman:
PÍSKÁNÍ PO VĚTRU

Představovat našim divákům muzikálového krále Andrew Lloyd Webbera opravdu není nutné. Vždyť značnou řádku jeho světových hitů jsme již měli možnost uvést i v našem divadle. Za všechny připomeňme alespoň *Jesus Christ Superstar*, *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, *Evita* či *Kočky*. Od nové sezóny ozdobil náš repertoár další titul z dílny tohoto mága hudebního divadla. *Pískání po větru* je muzikál inspirovaný stejnojmenným filmem z roku 1961, který se stal především v anglosaském světě velmi oblíbeným. Filmový scénář vznikl podle novely Mary Hayley Bellové a byl nominován na pět britských filmových cen. Vypráví příběh tří farmářských dětí z Louisiany, které ve stodole náhodou narazí na záhadného muže, a ovlivněny

příběhy, které poslouchají v nedělní škole, ho začnou považovat za Ježíše Krista. Ve skutečnosti ovšem muže hledá policie, ale děti se všemožně snaží mu pomoci a dále ho ukrývají. Děj je spleťtán nevinným světem dětí s cynickým světem dospělých a je emotivním příběhem, v němž se představitost střetává s realitou. Touto inscenací navazujeme i na naši dlouholetou systematickou práci s dětskými interprety.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Petr Gazdík, Eliška Skálová, Dušan Vítáček, Viktória Matušová, Tomáš Sagher, Jiří Mach a další.

Andrew Lloyd Webber, Thomas Stearns Eliot:
KOČKY

V historii muzikálového divadla neexistuje titul, který by provázelo tolik superlativů! Jedná se o nejdéle uváděný muzikál v historii londýnského West Endu i newyorské Broadwaye, který ve světě vidělo přes 67 milionů diváků! Ve svém domovském divadle New London Theatre byly *Kočky* uváděny celých 21 let! Muzikál získal nejprestižnější světová ocenění – dvakrát Grammy a sedm Cen Tony, což jsou ceny znamenající ve světě hudby a divadla totéž co ve filmu Oscar. Lloyd Webber rád vzpomíná, jak mu v dětství jeho matka Jean často předčítala nádherné veršované pohádky o kočkách od Thomase Stearnse Eliota, nositele Nobelovy ceny za literaturu z roku 1948. Napsal pak podle nich poetický taneční muzikál plný nádherné fantazie, který je zároveň jedním z realizačně nejnáročnějších divadelních děl. Umělecký soubor i technické podmínky Hudební scény MdB jsou pro výjimečnou inscenaci muzikálu *Kočky* jako stvořené...!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Alena Antalová nebo Hana Holišová, Aleš Slanina nebo Ondřej Studénka, Dušan Vítáček nebo Peter Pecha, Ladislav Kolář nebo Jan Mazák, Petr Gazdík nebo Karel Škarka, Svetlana Janotová nebo Andrea Zelová, Robert Jícha nebo Milan Němec a další.

V OSLNĚNÍ

NIKOL KOTRNETZOVÁ

V angažmá Městského divadla Brno je druhou sezónou, na jevišti začíná být k nepřehlédnutí. Díky mateřským povinnostem Svetlany Janotové nastudovala její roli Alex ve *Flashdance* a v *TITANICU* se objeví v roli chlapce – Stewarda. Zřejmě tak nezbude, než si složitě příjmení této drobné blondýnky dobře zapamatovat. Seznamte se: Nikol Kotrnetzová.

Vystudovala jste muzikál na JAMU v ateliéru Stanislava Slováka. Jaký byl přechod do profesionálního divadla?

Jsem moc spokojená. Chtěla jsem do stálého angažmá, ne na volnou nohu. Pracovat musíte stejně tvrdě vždycky, ale v divadle se máte kam vracet, máte jistotu. Na volné noze přejíždíte po republice sem a tam, chvíli jste v Pardubicích, pak se zdržíte

v Ostravě... Domů se vracíte málo a jen na krátký čas. Měla jsem nabídku ještě z Plzně, ale nakonec vyhrálo Městské divadlo Brno. Přece jenom Brno je i blíž mému rodnému městu Znojmu, kam se neustále ráda vracím. A navíc, Městské divadlo je v současnosti nejlepší scénou pro muzikál v republice.

Jak vás přijali kolegové v souboru?

Dobře, žádný problém nenastal. Lidé jsou tu příjemní a přátelští, když se objeví problém, poradí. **A co vás v profesionálním životě nejvíc překvapilo?** Po škole člověk nastupuje do zaměstnání s velkým očekáváním, se spoustou představ a v naději, že všechno nastane teď hned. Každý ale má ty cestičky nastavené jinak, někomu se úspěch dostává dříve, jiný čeká déle a někdo i hodně dlouho.

Vy jste ve Znojmě vystudovala dvojjazyčné česko-německé gymnázium, kdy jste se rozhodla pro herectví?

Když mi bylo asi pět let, tak jsem prohlásila, že budu herečka, zpěvačka a tanečnice. Dodnes si ten okamžik pamatuji. A za tím jsem si šla, sice pomalými krůčky, ale stále. Jako si mravenci staví mravenišťe jehličku po jehličce, s vědomím, že nejde všechno hned. Původně jsem razovala i konzervatoř, ale rodina a přátelé mi to rozmluvili s tím, že je důležitější získat vzdělání, které mi umožní dělat něco jiného, kdyby se herecká kariéra náhodou nepovedla. Mímočodem, už teď jsem za výuku na znojemském gymnáziu moc vděčná, protože MdB hodně pracuje s německou produkcí a znalost jazyka je pro mě značnou výhodou.

Co se stalo tím zlomovým momentem?

Asi zhlédnutí filmového muzikálu *Pomáda*, poté následoval muzikál *Dracula* v Praze a potom tady v divadle představení *West Side Story*. Od té chvíle jsem věděla, že chci dělat divadlo.

Herecké geny máte v rodině?

Kdepak, maminka je učitelka hudebky, tatínek zpívá tak strašně falešně, že raději nezpívá, a výjimkou je sestra, která krásně hraje na housle, dokonce je zakladatelkou a stálou členkou cimbálové muziky Denár, která u nás na Znojemsku sklízí velký úspěch. Ale studijně se stejně dala raději na strojařinu. Já jsem od pěti začala chodit do rytmiky na ZUŠ, o rok později k tomu přibyl klavír a zpěv a později i dramata. Taneční obor jsem dokonce dva roky přesluhovala, byla jsem tam už taková stálá firma a pomáhala při tvoření choreografií.

A vaši vás podporovali?

Moc. Když mi bylo asi jedenáct, uspěla jsem v konkurzu a tady v divadle se mým prvním představením stala *Zabráda divů*. Od té doby taky naši pendlovali mezi Znojmem a Brnem, vozili mě na zkoušky a na představení.

Máte nějaký herecký vzor?

Spoustu, ale konkrétní bych jmenovat nemohla. Velmi se učím i od kolegů, když je vidím, jak pracují na jevišti a zkouškách. Ráda se dívám na filmy, naše i zahraniční, a snažím se i v nich něčím inspirovat. Ale jsem zastáncem názoru, že každý je jiný a každému sedí něco jiného. Někdo vynikne v tom, další zase v něčem jiném.

Kvůli maminkovským povinnostem opustila na čas jeviště Svetlana Janotová a vy jste nastudovala roli Alex ve Flashdance. Jaké jste měla pocity, když jste se to dozvěděla?

Byla to výzva a zároveň neskutečná radost, ale myslím, že se to povedlo. Navíc jsem měla obrovskou podporu i od děvčat samotných, Ivanky i Svetluš, která zrovna v tom termínu měla rodit. Na roli Alex mě přitahuje hlavně to spojení tance, zpěvu a herectví. Jsem příznivcem právě těchto tanečních muzikálů, jako je *Flashdance*, *Fame*, takže zahrát si tuto roli je pro mě splněný sen, ale vyloženě žádnou úplně vysněnou roli nemám. Každá je vysněná!

Velmi zajímavou „kalhotkovou“ roli jste dostala v TITANICu...

V obsazení je role označena jako Steward, ale ve skutečnosti jde opravdu o dívku, která se tak strašně chce dostat na Titanic, aby mohla odjet do Ameriky, že se neváhá převléct za chlapce a na-

stoupí na loď právě jako steward. I když je to, podle mě, silná osoba, tak i ona prožije na Titanicu osudové chvíle a i ona přispívá k dotváření mozaiky vyznění celého příběhu. V té snaze jít si za svým mi je opravdu moc blízká. Muzikál *TITANIC* je vlastně spleť různých životních příběhů a osudů. Každý na loď nastupoval s velkým očekáváním a touhou splnit si své sny. Ale osud tomu chtěl jinak. Přece jen věta „Užijte si každého dne“ není jen tak beze smyslu, protože nikdy nevíš, co tě může potkat. U *TITANICu* jsem dělala i asistentku choreografie, zkoušení jsem tudíž měla možnost vidět i z jiného úhlu pohledu než jen jako herečka. Opět mě to obohatilo o další poznatky a zkušenosti, kterých si moc cením.

Kdybychom ale sepsali seznam všech rolí, které jste v MdB ztvárnila, byl by dlouhý. V company absolujete běžně i několik postav za večer.

Podle mého názoru má často právě company těžší úkol než samotní protagonisté. Je nedílnou součástí představení, bez ní by to nefungovalo a sólista by třeba ani tak nevynikl. Tento fakt si spousta lidí ani neuvědomuje. Jiné je to i při zkoušení, v company pracujete ve skupině a musíte táhnout za jeden provaz. Hromadná sborová a choreografická čísla se potom mnohdy nacvičují déle než samotné sólové výstupy.

Jak se připravujete na roli?

Když dostanu scénář, nahlas si ho přečtu, klidně i několikrát. Díky tomu se mi text dostane lépe do paměti a pusy. Když je to nějaká historická postava, tak si o ní něco přečtu a najdu nějaké bližší informace, ať vím, koho to vůbec hraji. Potom, když už text umím, si jej opakuju, kde to jen jde. Při vaření, uklízení či na vycházce.

Pokračujete nějak v „sebevzdělávání“?

Ano, vzdělávat se musíme celý život. Stále navštěvuji hodiny zpěvu u své profesorky z JAMU. Každé léto jezdím na nějaký taneční kurz. Pravidelně cvičím, protože postava a hlavně kondička je pro nás muzikálové herce strašně důležitá.

Umíte i odpočívat?

Někdy mám pocit, že moc ne. Jsem typ, který nedokáže být v klidu. Ale je pravda, že když dorazím do Znojma, tak si nějaký ten odpočinkový den ráda udělám, vezmu našeho psa a s přítelem vyrazíme na nějakou dlouhou vycházku do přírody nebo na ryby. **Mají to začínající herečky těžší než muži?**

Určitě, protože kluků je v tomto oboru vředycky méně.

Míváte trému?

Ano, jako skoro každý, bez toho to asi nejde. A možná dobře tak, protože mě to nutí více makat, jak se říká, s trémou jde až 20 % výkonu dolů, tudíž když to bez trémy zvládnou na 120 %, s trémou to potom dělá těch rovných 100, i když každý den není posvácení...

Co je podle vás na herectví nejtěžší?

Nevím... Asi vnitřní tlak uspokojit sebe i ostatní. S každou rolí přichází něco nového, neznámého, ale není to nic, co by se nedalo zvládnout.

A co je na herectví nejkrásnější?

Že můžete stát na jevišti. Cítit to naplnění, to, po čem touží asi každý, kdo dělá svoji práci dobře, ať je to herec, doktor či učitel.

Takže ne touhá po slávě?

Krásné je, když vidíte diváky, jak se smějí nebo jsou dojatí. Jde o tu spokojenost, že můžete rozdávat radost... Na druhou stranu, každý dobrý herec je minimálně trochu známý... Takže i já chci být „trochu“ dobrá herečka (*smích*).

Máte nějaké životní motto?

Přej a bude ti přáno. Život je jedno velké divadlo.

Text: (jih),
foto: jeř Kratochvíl

Na zkušební pod režijním vedením Stanislava Moší

TITANIC NA ZKUŠEBNÁCH

SHAKESPEARE NAPSAL, POLÍVKA ZAHRÁL

(...) Kolikrát jsem viděla nebo četla tuhle vrcholnou Shakespearovu tragédii? Pětkrát? Desetkrát? Vždyť ten příběh znám jako své boty. Jak je tedy možné, že mne tady znovu strhl, upoutal od první do poslední věty a byla jsem napjatá, jak dopadne? (...) Režisér Stanislav Moša dává tragédii rozmáchlý prostor i patos podpořený navíc bubny Tomáše Cvejna i hudbou Zdenka Mertty přímo na scéně. (...) U Leara zapomenete na všechny herecké šarže z *Manéží* a podobných kašpařin Bolka Polívky. (...) Na scéně nejen kraluje v každém smyslu toho slova, ale navíc s lidskostí a opravdovostí. (...) A kdo by vedle takového krále nehrál jako o život? Do svých partů se opřeli všichni. Velmi talentovaně pak nejen Michal Isteník, ale při premiéře i Petr Štěpán a Zdeněk Junák coby charakterní šlechtici a Lukáš Janota zejména v pasážích, kdy se coby ohrožená Edgar stává bláznivým žebrákem Tomem.

*Jana Soukupová,
Mladá fronta Dnes, 18. 11. 2015*

POLÍVKŮV LEAR JAKO ŽERTUJÍCÍ JOB

(...) Dominantní jsou představitelky „zlych sester“ Goneril a Regan (autorka recenze viděla z alternativy Pavlu Vitázkovou a Lenku Janíkovou). Obě jsou od prvního jednání silně až agresivní, charaktery podporuje zejména u Goneril i kostým, černý overall, boty s pichlavými podpatky, sebevědomí a průraznost. Z dalších postav výrazně vystupuje Šašek Michala Isteníka, což je dané textem i hercovým uvolněným, živým projevem. (...) Polívka je jako Lear poměrně tlumený a disciplinovaný v hlase

i gestech (podobně jako v *Benátském kupci*). (...) Learovo sebevědomí a moc na počátku hry a jeho zlost na upřímnou Cordelii (Ivana Odehnalová, jedna ze tří alternativ) tlumí Polívka do pozice těla s vysunutou bradou a vladařsky rozpráhanými rukama, ješitný vztek soustředí do výrazu tváře a spíš sevřeného, zlost potlačujícího hlasového projevu. Podobně reaguje na donebevolající zradu dcer. Zlobu a zoufalství nestupňuje nijak výrazně. Když se bolest jeho postavy zlomí do šílenství, nachází pro ně výraz v ironickém žertování. (...)

*Kateřina Slámová Bartošová,
Lidové noviny, 27. 11. 2015*

KRÁL LEAR V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO

(...) Režisér Stanislav Moša zvolil scénu Christopa Weyerse, ve které se reálné schodiště mění v paradonní prostorové optické klamy. Schody vlastně nikam nevedou. To v mnohém napovídá i o konstrukci dramatu, ze kterého osudově není úniku. (...) Trojici Learových dcer hrály Ivana Odehnalová – Cordelie. Kladná hrdinka se vždy hůře hraje než hrdinové záporní. Ovšem tato Cordelie, to byla skutečně něžná Maruška z pohádky *Sůl nad zlato* proměněná v energickou ochránkyni nemocného otce. Naproti tomu úlisné a hašteřivé dcery, Gone-

ril Hany Kovářkové a Regan Ivany Vaňkové, to byly příkladné štíhlé dámy, ze kterých zlo vyzářovalo v každém gestu. Povedlo se usadit ty intrikánky do role, ve které se různými gesty přesvědčují, že řídí svět, přitom je to prolhaný Edmund, kterého velmi dobře ztvárnil Jakub Zedníček, kdo vlastně stojí za vším. Monumentální je také hrabě z Glostru Zdeňka Junáka nebo Edgar Lukáše Janoty, který si s chutí „stříhnu“ a do detailů propracoval polonahého blázna. Příkladný „parták“ krále byl šašek Michala Isteníka. (...) Zvláštní a očekávanou kapitolou je král Lear hostujícího Boleslava Polívky. Jeho bohatý herecký registr, od deklamační noblesy až po drobné plebejské poštouchnutí, tady rozvinul do krásně vystavěného osudu krále, který se musel zbláznit. (...) Brněnská inscenace Stanislava Moši opět přesvědčila, že profesionální přístup a pokora před textem velkého dramatika jsou tou nejlepší cestou k interpretaci Shakespeara. Tak k dílu přistoupil i Boleslav Polívka a vůbec celý herecký tým. (...)

*Peter Stoličný,
www.i-divadlo.cz, 17. 11. 2015*

VRABČÁK A ANDĚL, DVA PROTIKLADY

Dvě hodiny krásného představení s písněmi, které nikdy nezestárnou a publikum je bude navždy milovat, to je nové představení Městského divadla

Brno o Edith Piaf a Marlene Dietrich na Činoherní scéně. Ale činohra to zrovna není, je to spíše muzikál, protože o co tu jde především, je dostat opět na scénu všechny krásné písně obou legendárních zpěvaček 20. století, doplněný o dojemný příběh o přátelství a vzájemné lásce dvou žen až za hrob. (...) Edith byla báječná, Markéta Sedláčková tu roli prožívala a ještě víc si prožila její nejkrásnější písně, samozřejmě především *Mylord a Je ne regrette rien*.

Ten zpěv zvedal lidi ze sedadel a nutil je aplaudovat do rytmu. Marlene Ivany Vaňkové zase všechny dojímalá svými melodramatickými písněmi. (...) Muzikanti zrovna jako herečky se překonávali a díky vynalézavě krásným aranžím Karla Cóna nasazovali písním korunu. (...)

*Vratislav Mlčoch,
www.babocka.vram.cz, 16. 11. 2015*

VRABČÁK A ANDĚL – KOMORNÍ DRAMA O VZTAHU EDITH PIAF A MARLENE DIETRICHOVÉ

(...) Současná inscenace *Vrabčák a anděl* se zabývá mimo skutečných životních momentů obou hrdinek hlavně jejich přátelstvím od doby, kdy se poprvé setkaly, po smrti Edith Piaf, potažmo po úmrtí Marlene Dietrich. (...) Komorní inscenace je napsána pro šest herců. Nutno podotknout, že prim tu hrají pouze dvě role – Vrabčák (Piaf) a Anděl (Dietrichová). Ostatní herci (bez kterých by to ale rozhodně nešlo) pouze lehce dokreslují pozadí pro dvě ústřední postavy. Jako Edith Piaf září Markéta Sedláčková, která se do role francouzské šansoničky plně položila a ztvárňuje Piaf precizně do všech detailů. V písni *Mon Dieu* u jejího zpěvu jde

pokračování na str. 30

MILAN KUNDERA
JAKUB
A JEHO
PÁN

POCTA DENISI DIDEROTOVI

MOUDRÁ KOMEDIE

REŽIE STANISLAV MOŠA

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

15. a 16. ÚNORA 2016

doslova mráz po zádech. Sedláčková dokáže všechny polohy svojí postavy prodat dokonale. Její Piaf nepostrádá dětskou duši, povahu hvězdy z ulice, která se dostala na výsluní, nebo ženu bičovanou osudem. Sedláčkové Piaf je hravá, emoce z ní přímo tryskají, a přesto zůstává prostě svá. I přes některá převzatá gesta slavné Edith se nesnaží násilně kopírovat svoji předlohu. Z jiného soudku je ukovaná Ivana Vaňková ztvárňující chladnou německou (i hollywoodskou) hvězdu stříbrného plátna Marlene Dietrichovou. Známa svým chladným kouzlem, kterým dokázala očarovat muže i ženy, je zde vypořádána až do ledové dokonalosti. Marlene ve ztvárnění Ivany Vaňkové nepostrádá ženský šarm a půvab a přitom i jistou praktičnost, se kterou se ve světě běžného i uměleckého života „ztracené“ Edith věnuje. Její svůdnická, mateřská i přátelská Marlene jí prostě sedí, stejně jako dobře střížené kostýmy. (...)

*Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 25. 11. 2015*

VRABČÁK A ANDEĽ: SEX, DROGY A ŠANSONY

(...) Režijní koncepci pro Brno připravil Stanislav Moša, režie samotné se ujal Igor Ondříček. Přestože veškeré dialogy a monology probíhají v češtině, všechny písně zůstávají v původním znění, takže obě hlavní protagonistky zpívají německy, francouzsky a anglicky. (...) Jak začalo přátelství mezi Marlene Dietrich a o čtrnáct let mladší Edith Piaf, kam až se posunuly jeho hranice a co všechno spolu obě ženy mohly prožít, je hlavní dějovou linkou celé inscenace. Markéta Sedláčková jako Vrabčák Edith a Ivana Vaňková coby její anděl strážný Marlene společně rozehrály intimní drama plné nostalgických písní a bouřlivých citů a chvílemi až elektrizující přitažlivosti, která mezi nimi vznikla. Drobná žena menšího vzrůstu Markéta Sedláčková disponující sytým altem a neutuchající energií byla naprosto přesným opakem vysoké a rozvážné Ivany Vaňkové. Obsazení obou hereček bylo trefné, především Sedláčkové šlo takřkajíc na tělo. Vaňková ve fraku a s blond parukou budila dojem okouzlující, ale velmi přísné ženy, která si je dobře vědoma svých předností, slávy i moci. Oproti tomu Sedláčková v jednoduchých černých šatech byla jako neposedné dítě. Její zvonivý smích provázela ostrá slova. Její gesta připomínala rozvernou dospívající dívku, když byla zrovna zamilovaná, nebo zhrzenou starou ženu, když se utápěla v alkoholu a drogové závislosti. Citlivě tak rozehrávala všechny stránky osobnosti, kterou představovala. (...)

*Magdaléna Baumannová,
www.mestohudby.cz, 9. 11. 2015*

PÍSKÁNÍ PO VĚTRU: MĚNĚ ZNÁMÁ „LLOYD WEBBEROVKA“ SI ZÍSKALA DIVÁKY NA PRVNÍ POSLECH

(...) Základní dějovou osu tvoří příběh farmářských dětí z Louisiany, které ve stodole naleznou poraněného záhadného člověka. (...) Dětský iluzorně čistý svět se zde střetává s cynickým pohledem dospělých. Vznikl poutavý příběh o ztělesnění dětských snů, který skladatel opatřil nebyvalým množstvím líbivých melodií, jeden popový hit střídá druhý, muzikálové písně, dětské sbory i pomalé balady zaujmou na první poslech. (...) Petr Gazdík dílo přeložil, upravil, zrežíroval a zároveň báječně odehrál hlavní roli. Gazdík by se již mohl považovat za specialistu na muzikály s množstvím dětských herců. Poprvé však děti hrají v Gazdíkove

režii ve vážném, psychologicky propletenějším příběhu, který může vypadat tak trochu pohádkově, ovšem pohádkou rozhodně není. (...) Výtvarné řešení scény i kostýmů patří v produkci výpravných

muzikálů Městského divadla Brno k těm úspěšnějším. Funkční scéna Emila Konečného i kostymování Andrey Kučerové nemají ambice strhávat pozornost, spíše nenásilně ilustrují emočně silný příběh. Podobně ději slouží choreografie, které secvičila Carli Rebecca Jefferson. Sebelepší instrumentace by ovšem neuspěla bez nadšeného a heroického výkonu, který předvedl muzikálový orchestr pod pečlivým vedením dirigenta Dana Kalouska. (...)

*Vítězslav Sladký,
www.musical-opereta.cz, 27. 10. 2015*

NAJÍT, PŘELOŽIT, ZREŽÍROVAT, ZAHRÁT

(...) Příběh proplétá několik lehce nahozených osudů. Tím nejpodstatnějším je nesmělé vstupování do světa dospělých a první velká láska mladické Vlastovky v parádním provedení Elišky Skálové – jistě zpívá a vede postavu přesně na hraně mezi dětstvím a dospělostí. (...) Hlavními postavami jsou spolu s Vlastovkou její sourozenci, zhruba dvanáctiletá Rošťanda a, řekněme, osmiletý Ubožáček, kterým ona nahrazuje zemřelou maminku – inu, před Vánoci se tklivě mysteriózní příběhy vždycky hodí. Tedy pokud se vyprávějí s únosnou mírou sentimentu, s trochou humoru a nesklouznou do plačtivosti – a právě to se v Brně podařilo (i když slabší povahy si poplakaly). A pak

tu jsou výteční dětské herci: Alena Juráčková precizně intonuje a jako Roštanda jedná na jevišti naprosto přirozeně, Adam Gazdík dává Ubožáčkovi kromě jímavé podoby vlasatého klučíka skepsi, s níž nevěří slibům a zázkumům a sem tam smutně utrousí naprosto přesnou poznámku, při které zamrazí. Parádní trojice! Petr Gazdík roli Muže také nijak nezdobí, drží její tajemství, zpověď zpívá

hořce jako zralý muž, který poznal, jak to na světě chodí. Ke stejnému vede kolegy i jako režisér, žádné kudrlinky. Situace rozehrává věcně až stroje na jednoduché scéně sbité z prken – jako všechno v tomto muzikálu i ona osciluje mezi nahrubo načrtnutými popisy a prostorem pro imaginaci. Nic tu není jisté, všechno lze domyslet, každý osud lze symbolicky vykládat. Spolehlivá kapela je „u Moši“ samozřejmostí, stejně jako company, svícení, projekce. Dobře seřízený stroj. Ale hlavně poctivá kvalitní inscenace pozoruhodného díla. Takové si cením.

Josef Herman,
Divadelní noviny, 24. 11. 2015

SKLENĚNÝ POKOJ

(...) Jako supernova vylétl nad obzor Brit Simon Mawer. Druhý jeho román je už světově proslulý. Nejenom proto, že se v centru jeho pozornosti ocitla vila Tugendhat. (...) S nápadem přenést příběh majitelů vily, lidí kolem ní a doby, která ovlivnila jejich osudy, přišlo brněnské Městské divadlo.

The Glass Room je literární fikcí s průhlednou inspirací, konkrétními lidmi a reáliemi, *Skleněný pokoj* divadelní má vlastní vklad shrnutelný do repliky jedné z postav příběhu: *Láska k jednomu člověku neznamená nenávisť k druhému*. Je oslavou lidské čínorodosti a usilování o soužití v časech, v nichž o kvalitě života ještě nerozhodovala rasová příslušnost ani ideologie třídního boje. (...) Textilní průmyslníky proměnil Mawer v atraktivnější Landauerovy, majitele automobilky. A v Městském divadle přivedli na scénu jedno z nejnaléhavějších témat posledních let: *Skleněný pokoj* je oslavou pospolitosti. Velmi aktuální.

Jiří P. Kříž,
Xantypa, 31. 3. 2015

TUGENDHAT JAKO SKLENĚNÝ POKOJ SVĚTA

(...) Podobně jako Mawer chce také režisér Moša vyprávět jakýsi obecně platný příběh o hledání štěstí, lásky a místa na zemi v dobách, kdy osudy lidí určovaly neblahé a dramatické děje. (...) Děj se primárně točí kolem manželského páru Landauerových, který ztvárnili Petr Štěpán a Pavla

Vitázková. Štěpán ve svém naoko robustním, ale vnitřně promyšleném herectví staví portrét dobromyslného, profesně zdatného muže, který se potácí mezi dvěma ženami. Jeho Landauer je posedlý touhou po lásce stejně jako pragmatik, který dokáže odhadnout nepříznivý dějinný vývoj. Velkou roli Liesel Landauerové dostala Pavla Vitázková. Herečka má glanc, nabízí přesvědčivý obrázek dobře situované dámy toužící více než po skvělém domě po přidělu lásky nejbližších. Svetlana Janotová hraje svoji Katalinu jako dívkou, která se prostituuje, aby uživila vlastní dítě, ale touží po štěstí a lásce jako lidé ve vyšších společenských patrech. (...) Inscenace *Skleněný pokoj* v Brně funguje jako historická sága s několika milostnými trojúhelníky i jako obecné zpodobnění nevyzpytatelných tváří lásky a dějinných zvratů. Divácky vděčnou přidanou hodnotou je její anonymní, ale lehce čitelný brněnský kolorit.

Luboš Mareček,
Lidové noviny, 29. 9. 2015

Anton Pavlovič Čechov

Strýček Váňa

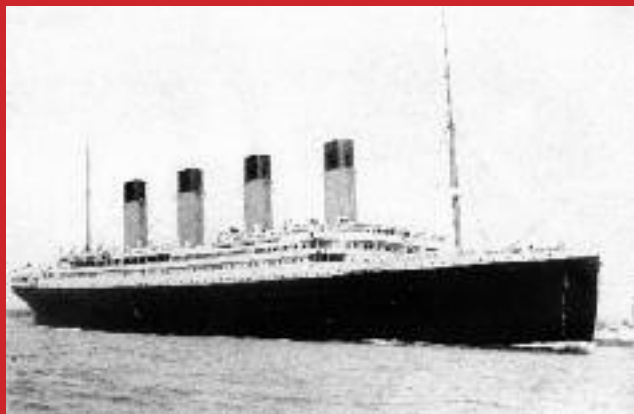
režie Stanislav Moša

foto: Jof Kratochvíl

19. a 20. LEDNA 2016

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

Téměř dvě stě sedmdesát metrů na délku, třicet metrů na šířku, osmnáct metrů na výšku, padesát dva tun oceli, čtyři komíny, dvacet devět kotlů, maximální rychlost dvacet čtyři uzlů... V těchto číslech není skryto nic menšího než nejnámější loď v dějinách – Titanic. Výčet by ovšem mohl pokračovat číslem stejně impozantním a zároveň velmi tragickým. Po fatálním střetu s ledovcem v noci ze 13. na 14. dubna roku 1912 se utopilo tisíc pět set sedmnáct lidí. Spolu s nimi na dně oceánu zůstalo mnoho nesplněných snů, nevyřčených přání a promarněných možností, které ovšem dodnes vypovídají o velikém tématu, které je celé zastřešeno jediným pojmem – Titanic.

Není divu, že se k této nešťastné události často obrací i různí tvůrci, aby se příběhem údajně nepotopitelné lodi zabývali. Americký divadelní, televizní i filmový spisovatel Peter Stone, kterého naši diváci znají jako tvůrce muzikálu *Sugar!*, byl tématem Titanicu prý inspirován dlouho. Přání napsat muzikál v něm ovšem v roce 1985 probudilo nalezený vrak lodi. Touha lidsrva po překonání sama sebe a osobní příběhy všech pasažérů – od příslušníků posádky přes cestující třetí třídou, kteří věřili, že odjíždějí za lepšími životy, druhou třídou, která chtěla poznat život těch nejbohatších, až po první třídou, která si nemohla ve svém postavení při podobné události dovolit chybět – se zdály být vynikajícím tématem pro nové, moderní hudební drama. Ve spolupráci se skladatelem Maury Yestonem napsal muzikál, který měl na Broadwayi premiéru 23. dubna roku 1997 a zaznamenal zde 804 repríz a získal pět Cen Tony. Jeho jedinou „smůlou“ byl fakt, že půl roku po divadelní premiéře měl premiéru i filmový hit Jamese Camerona, který slávu

muzikálového zpracování stejného příběhu zastínil. Diváci od divadelní verze očekávali totožný milostný příběh jako ve filmu a toho se jim ovšem nedostalo.

Muzikál *TITANIC* vypráví příběh Titanicu z mnoha úhlů pohledu různých pasažérů. Některé postavy jsou všeobecně známé – jako například kapitán E. J. Smith, pro kterého měla být tato plavba poslední pracovní povinností před odchodem do penze a který setrval na kapitánském můstku až do poslední chvíle, než se jeho loď potopila; konstruktér Thomas Andrews, který se na plavbu s Titanicem

vydal, aby jej zažil v praxi a mohl nadále pracovat na jeho vylepšování; či majitel lodi Bruce Ismay, který toužil po úspěchu natolik, že nutil kapitána ke zbytečně riskantnímu zrychlování. Objevují se zde ale i skuteční důstojníci, topič Fred Barrett či radiista Harold Bride, který až do poslední možné chvíle vysílal z telegrafu volání o pomoc. Ovšem i ostatní postavy muzikálu, obzřejně cestující, zástupci všech tříd, mají svůj předobraz ve skutečných pasažérech a je tedy možné jejich reálnou identitu i životní osudy najít v mnoha dokumentech a záznamech, které lze o Titanicu nalézt.

Stanislav Moša, který muzikál ve spolupráci se Zuzanou Čtveráčkovou také přeložil, jej již režíroval letos v létě ve švýcarském Walenstadtu, kde měl *Titanic* premiéru na břehu jezera. Režisér zde připravil premiéru ve své úpravě, se svým českým týmem a švýcarským obsazením. O hudební nastudování se postarali dirigenti Dan Kalousek a Jakub Židek, choreografii měla na starosti Aneta Majerová a scénu a kostýmy vytvořil tradiční tandem Christoph Weyers a Andrea Kučerová. Ve stejné koncepci se nyní chystá i česká premiéra tohoto díla. Ze širokého obsazení, v němž není větších či menších rolí, lze jen těžko zdůraznit některá jména. Přesto můžeme slíbit, že se diváci mohou těšit například na Zdenu Herfortovou, Zdeňka Junáka, Petra Gazdíka, Petra Štěpána, Markétu Sedláčkovou, Radku Coufalovou, Stanislava Slováka, Jiřího Macha, Dušana Vítázka, Aleše Slaninu, Lukáše Janotu, Lukáše Vlčka, Igora Ondříčka a mnohé další. Premiéra proběhne na Hudební scéně 16. ledna 2016.

-kl-

28. listopadu 2015 v 1.10 hod se narodila
ANASTÁZIE ULIČNÍK

26. listopadu 2015 v 2.30 hod se narodila
LILIANA JANOTOVÁ

V listopadu 2015 jsme se rozloučili s naší drahou kolegyní paní Irenou Konvalínovou.

Po mši svaté v kostele sv. Vavřince jsme ji doprovodili na komunitní hřbitov.

Derniěru má za sebou muzikál Let snů LILI. Na snímku čekají Jakub Uličník a Kateřina Marie Fialová na svůj výstup.

Jana Apolenář je v kostýmu Fůriuse potkali na schodišti v zákulisi.

Foto: Jef Kratochvíl, Tino Kratochvíl

Dvěma snímky se vracíme k mimořádné události v Galerii Milana Zezuly, která na konci roku 2015 hostila výtvarníky Jaromíra Ryšavého a Bohumila Jízu. Pánové byli ochotní se v rámci vernisáže postavit na hlavu.

Výstava měla název OBRAZY a OBJEKTY. A mimo to pánové předvedli i hudební nástroje z jejich tvůrčího atelieru.

Za budovou divadla rostou nové dílenské a skladovací prostory.

Když máte štěstí, tak vám na rodinné oslavě zazpívá Dušan Vitázek.

A navíc si s oslavenkyní Jitkou Trpělkovou Dušan i zatancoval.

Naskytl se vzácná příležitost vyfotografovat Viktora Skálu s dámskou částí rodiny. Manželka Zuzana a dcery Eliška, Marie a Johana.

V Divadelním klubu jsme zastihli Radku Coufalovou a Jiřího Macha.

Večer si užívali i Lukáš Janota a Svetlana Janotová.

Návštěvu klubu nevynechali ani Dušan Vitázek a Pavla Vitázková.

Eva Ventrubová zůstala v obležení dětí z muzikálu Let snů LI-LI.

Petr Gazdík se svými kluky oslavili Adámkovy narozeniny.

Jef Kratochvíl s Bolkem Polívkou byli přítomni na vernisáži velkoformátových fotografií v Galerii Vaňkova.